

3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że Rada naruszyła przysługujące skarżącemu prawo do obrony i prawo do skutecznej ochrony sądowej. Skarżący na żadnym etapie nie uzyskał szczegółowych informacji w odniesieniu do „dochodzenia”, które jakoby uzasadnia umieszczenie go w wykazie, a tym mniej „poważnych i wiarygodnych” lub „konkretnych” dowodów w tym względzie. Pomimo żądań Rada nie przedstawiła takich informacji.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że Rada nie przedstawiła skarżącemu wystarczających powodów umieszczenia go w wykazie. Powody, które zostały podane, były niewystarczająco szczegółowe i ścisłe. Nie przedstawiono żadnych szczegółów co do czynów skarżącego, ze względu na które był jakoby uwikłany w „przestępstwa”, lub jak takie zarzucane uwikłanie w „przestępstwa” jest w jakikolwiek sposób powiązane z „sprzeniewierzeniem ukraińskich środków publicznych” i „ich nielegalnym przesyłaniem poza Ukrainę”. Nie przedstawiono żadnych szczegółów co do „dochodzenia”, podmiotu, które jakoby je prowadzi, jego charakteru lub daty, w której miałyby się rozpocząć.
5. Zarzut piąty dotyczący tego, że Rada poważnie naruszyła przysługujące skarżącemu prawa podstawowe do własności i dobrego imienia. Środki ograniczające nie były „przewidziane ustawą”; zostały nałożone bez właściwych gwarancji umożliwiających skarżącemu skuteczne przedstawienie Radzie swoich argumentów; nie są one ograniczone do żadnej konkretnej własności, o której twierdzi się, że przedstawia zdefraudowane fundusze państwowe, ani nawet ograniczone do wysokości funduszy, które jakoby zostały zdefraudowane.
6. Zarzut szósty dotyczący tego, że Rada oparła się na niedokładnych ustaleniach faktycznych. Wbrew jedynemu powodowi umieszczenia go w wykazie brak jest dostępnych informacji lub dowodów, że na Ukrainie prowadzone jest wobec skarżącego „dochodzenie” w rodzaju określonym w decyzji i rozporządzeniu.
7. Zarzut siódmy dotyczący tego, że Rada nie upewniła się co do znaczenia i ważności dowodów leżących u podstaw umieszczenia skarżącego w wykazie: Rada nie sprawdziła, czy osoba obecnie pełniąca obowiązki prokuratora generalnego jest na podstawie konstytucji Ukrainy uprawniona do wszczęcia dochodzenia wobec skarżącego, i nie uwzględniła tego, że w rzeczywistości nie prowadzi się wobec skarżącego podnoszonego „dochodzenia”.

Skarga wniesiona w dniu 14 maja 2014 r. – Janukowycz przeciwko Radzie

(Sprawa T-346/14)

(2014/C 253/52)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Wiktor Fedorowycz Janukowycz (Kijów, Ukraina) (przedstawiciel: T. Beazley, QC)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2014/119/WPZiB z dnia 5 marca 2014 r. w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. L 66, s. 26), zmienionej decyzją 2014/216/WPZiB z dnia 14 kwietnia 2014 r. (Dz.U. L 111, s. 91), i rozporządzenia Rady (UE) nr 208/2014 z dnia 5 marca 2014 r. w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. L 66, s. 1), zmienionego rozporządzeniem Rady (UE) nr 381/2014 z dnia 14 kwietnia 2014 r. (Dz.U. L 111, s. 33), w zakresie, w jakim stosują się one do strony skarżącej; oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Rada Unii Europejskiej (zwana dalej „Radą”) nie dysponowała właściwą podstawą prawną dla decyzji i rozporządzenia. Argumenty wspierające ten zarzut obejmują: a) przesłanki oparcia się przez Radę na art. 29 TEU nie zostały spełnione w odniesieniu do decyzji, między innymi (i) Rada wyraźnie wymieniła cele (konsolidacja praworządności i poszanowania praw człowieka na Ukrainie), na które nie mogła w rzeczywistości się powołać, podając następnie uzasadnienie wskazania (powiązanie z rzekomym sprzeniewierzeniem ukraińskich środków publicznych i ich nielegalnym przesyłaniem poza Ukrainę, czemu skarżący zaprzecza), które to uzasadnienie nie było spójne ani zgodne z przytoczonymi lub jakimkolwiek mającymi znaczenie celami art. 21 TUE; (ii) decyzja i rozporządzenie są sprzeczne z innymi mającymi znaczenie celami określonymi w art. 21 w zakresie, w jakim nie przyczyniają się do „umacniania i wspierania demokracji [...] [i] zasad prawa międzynarodowego”, w szczególności poprzez błędne twierdzenie i działanie na podstawie założenia, że legalny i demokratycznie wybrany prezydent Ukrainy, skarżący, był „byłym prezydentem”, niezgodnie z prawem Ukrainy i prawem międzynarodowym, oraz poprzez wspieranie tak zwanego „tymczasowego prezydenta i rządu”, którzy nie zostali wybrani legalnie i demokratycznie oraz którzy przejęli sprawowaną władzę siłą niezgodnie z prawem w sposób sprzeczny z państwem prawnym, zasadami demokracji i prawem międzynarodowym; b) przesłanki oparcia się na art. 215 nie zostały spełnione, ponieważ nie wydano ważnej decyzji na podstawie tytułu V rozdział 2 TUE; c) brakowało wystarczającego związku do powołania się wobec skarżącego na art. 215 TFUE.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Rada nadużyła władzy. Rzeczywistym celem Rady dotyczącym wdrożenia decyzji (i tym samym rozporządzenia) było w istocie zdobycie przychylności tak zwanego „reżimu tymczasowego” Ukrainy, tak aby Ukraina zadzierzgnęła bliższe więzi z Unią Europejską (przy czym takie bliższe więzi zostały odrzucone przez demokratycznie wybranego prezydenta Ukrainy i jego rząd), a nie powody, na które powołano się w treści decyzji i rozporządzenia.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że Rada nie podała uzasadnienia. Podane w decyzji i rozporządzeniu uzasadnienie umieszczenia skarżącego w wykazie (oprócz tego, że jest błędne) jest schematyczne, nieodpowiednie i pozbawione wymaganej szczegółowości.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że strona skarżąca nie spełniła określonych kryteriów umieszczenia danej osoby w wykazie w rozpatrywanym czasie. Między innymi Rada nie podała istotnych informacji, ale o ile skarżący wie, a) w rozpatrywanym czasie żaden sądowy lub inny odpowiedni organ nie uznał go za odpowiedzialnego za sprzeniewierzenie ukraińskich środków publicznych i ich nielegalne przesyłanie, b) nie był w rozpatrywanym czasie osobą, wobec której wszczęto na Ukrainie postępowanie karne, aby przeprowadzić dochodzenie w sprawie przestępstw powiązanych ze sprzeniewierzeniem ukraińskich środków publicznych i ich nielegalnym przesyłaniem za granicę.
5. Zarzut piąty dotyczący tego, że Rada popełniła oczywisty błąd w ocenie, obejmując skarżącego zakwestionowanymi środkami. Między innymi Rada nie miała dowodów, a w każdym razie żadnych „konkretnych” dowodów, wskazujących, że twierdzenia sformułowane wobec skarżącego są „dokładne pod względem faktów”, i błędnie oparła się na twierdzeniach nielegalnego tzw. „reżimu tymczasowego”, który starał się uzurpować władzę i miał wyraźny powód to wysuwania takich twierdzeń dla nieodpowiednich celów.
6. Zarzut szósty dotyczący tego, że przysługujące skarżącemu prawo do obrony zostało naruszone lub że odmówiono mu skutecznej ochrony sądowej. Między innymi Rada nie przedstawiła skarżącemu pełnego uzasadnienia, w tym dowodów przeciwko niemu, ani nie przedstawiła dokładnych informacji i materiałów, które jakoby uzasadniają zamrożenie funduszy, a skarżący został zmuszony do wniesienia niniejszej skargi w niewłaściwie krótkim czasie.
7. Zarzut siódmy dotyczący tego, że przysługujące skarżącemu prawa własności na podstawie art. 17 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej zostały naruszone między innymi w ten sposób, że środki ograniczające są nieuzasadnione i nieproporcjonalnym ograniczeniem tych praw.